

ติดความเห็น

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

จะตอบปัญหานี้ก่อนนะ เขาบอกว่าปัญหานี้เราเข้ามา เราเข้ามาใช่ไหม? อ้อ.. มันยังไม่ถึง มันยังไม่ถึงนะ เราจะต้องไปอีก

ถาม : มีญาติธรรมจากต่างจังหวัด ได้ฟังเทศน์หลวงพ่ที่วัดป่าบ้านตาด ในงานพระราชทานเพลิงศพพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ฝากถามว่าเทศน์วันนั้นได้ลงบนเว็บไซต์หรือเปล่าครับ ถ้าลงอยู่ส่วนไหน วันไหนครับ อยากจะดาวน์โหลดเก็บไว้ครับ ขอบพระคุณ

หลวงพ่ : มันอยู่เทศน์บนศาลา เพราะว่าในเว็บไซต์มันมีหมวดหมู่ของมัน เทศน์บนศาลาหมายถึงว่ามันเป็นกิจจะลักษณะ ถ้าเราเทศน์บนศาลา โทษนะ มันจะไม่มีมีง มีกู มันจะพูดเพราะ มันเทศน์เป็นกิจจะลักษณะ ถ้ามีมีง มีกู เวลาถามปัญหามันถือเป็นส่วนตัว

จะนั้น อยู่บนเทศน์บนศาลา ถ้าเทศน์บนศาลา นี้เทศน์อบรมเวลาภาวนา มันจะมีอยู่ในเทศน์บนศาลาทั้งหมด เรื่อง “กว่าจะเป็นหลวงตา” วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เทศน์งานหลวงตา

เขาถามว่า “เทศน์งานหลวงตาอยู่ที่ไหน?”

อยู่ในเว็บไซต์นั่นละ แต่มันอยู่บนหมวดหมู่ที่ว่า “เทศน์บนศาลา” แล้วมันชื่อว่า “กว่าจะเป็นหลวงตา” เพราะว่าวันนั้นไปพูดจะพูดถึงว่าหลวงตาท่านสมบุกสมบันมา ๒ กรณี กรณีหนึ่งคือท่านเอาตัวท่านรอด อีกกรณีหนึ่งคือกรณีช่วยชาติ เราถึงบอกว่ากว่าจะมาเป็นท่านมันแสนทุกข์ แสนยาก แสนลำบากนัก แต่เรามาเจอท่าน เราได้ประโยชน์จากท่าน เราได้คุณประโยชน์เราจะคิดถึงหรือไม่คิดถึงละ?

มันเป็นวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เทศน์บนศาลานะ.. ตอบแล้ว เขาถามมาแล้วเขาย้ำมาอีกทีหนึ่ง เขาไปหาแล้วไม่เจอไง เทศน์บนศาลา

นี่คำถามนี้แล้ว มันยังไม่ถึง ทีนี้ถึงแล้วนะ

ถาม : ๕๒๗. เรื่อง “เทวดากับการฟังธรรม”

กระผมกราบขอโอกาสถาม เกี่ยวกับในพระไตรปิฎกมีบันทึกไว้ว่า “มีเทวดา อินทร์ พรหมมาฟังธรรมกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และบรรลุธรรมเป็นจำนวนมาก”

และเพราะเหตุใด กภาพเทวิล บุคคลที่สามารถระลึกอดีตชาติและอนาคตได้ ที่มีโอกาสได้พบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ตนจะต้องเสียชีวิตก่อนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะบรรลุธรรม จึงต้องเสียใจที่ตนไม่มีโอกาสได้ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าหากเมื่อกภาพเทวิลเสียชีวิตไปแล้ว ก็อาจจะเป็นเทวดา อินทร์ พรหมอย่างใดอย่างหนึ่งก็สามารถมาฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อยู่ดี หรือไม่อย่างไรครับ กราบหลวงพ่อดบด้วย

หลวงพ่ : นี่เวลาคิดก็คิดอย่างนี้แหละ ถ้าเราคิดเป็นวิทยาศาสตร์ เราคิดเป็นแบบบุคคลที่ ๓ บุคคลที่ ๓ เวลาคิดเรื่องคนอื่นคิดง่ายนะ บุคคลที่ ๓ พอเวลาคิดเรื่องคนอื่นนี้รู้ไปหมดแหละ แต่เรื่องตัวเองไม่รู้ เรื่องตัวเองไม่รู้

นี่ก็เหมือนกัน พอพูดถึงนะเราจะเข้าใจว่า ถ้าเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมก็คิดต่อไป ก็ทำต่อไปก็ได้ แล้วนี่เห็นไหม ที่ว่าต่อไปเราจะเกิดไปแล้วพบพระศรีอริยเมตไตรย เราทำอะไรของเราไป นี่เราปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบไปเกิดเป็นคน เราทำดีต่อไปเรื่อยๆ เราก็เป็นพระอรหันต์ไปก็ได้ ทุกคนคิดกันอย่างนี้ทั้งนั้นแหละ แต่ไม่คิดถึงว่าผลของวิญญะ

ผลของวิญญะคือเวรคือกรรม เวรกรรมของคนเวลามันเกิดสถานะหนึ่ง มันเปลี่ยนแปลงได้ คุณดีเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย เดี่ยวดีเดี๋ยวร้าย เห็นไหม กรณีนี้ กรณีเรื่องผลของวิญญะนี่เรื่องหนึ่ง แต่กรณีของกภาพเทวิลไม่เป็นอย่างนั้น กรณีของกภาพเทวิล เพราะว่าเขาระลึกอดีตชาติได้ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ แล้วนี่ไปอยู่บนพรหมได้ด้วย ไปนอนอยู่บนพรหม

ฉะนั้น พองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประสูติในโลกธาตุวันไหน พอโลกธาตุวันไหน เขาอยู่บนพรหมมันสะเทือนไปถึงเขา เขาก็แปลกใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น พอเกิดอะไรขึ้นเขาก็เล็งญาณของเขาไป อ้อ.. พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว แต่ก็ยังไม่เชื่อความเห็นของตัวเอง นี่เขาลงมาจากพรหม แล้วท่านเป็นเพื่อนกับพระเจ้าสุทโธทนะด้วย ก็ไปเฝ้าพระเจ้าสุทโธทนะเพื่อจะพิสูจน์ เพราะเขาเป็นพราหมณ์

เป็นพราหมณ์หมายถึงว่าพุทธลักษณะเขาท่องได้หมดใจ ลักษณะของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร เขาจะรู้หมด ฉะนั้น เขาก็มาขอ ดูพอขอ ดูพระเจ้าสุทโธทนะก็เห็น แหม.. จะว่ารถเข็น สมัยนั้น ไม่มีรถเข็นเนาะ (หัวเราะ) สมัย ๒,๕๐๐ ปี ยังไม่มีรถเข็น

พระเจ้าสุทโธทนะก็เอาเจ้าชายสิทธัตถะมาให้กาฬเทวิลดู ทั้งดีใจ ดีใจว่าพุทธลักษณะรู้หมด เพราะว่าเขาเป็นพราหมณ์ เขาท่องได้หมดแล้ว เขารู้หมดเลยว่าลักษณะของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร แล้วมันเพียะ! โอ้ย.. พระพุทธเจ้าแน่นอน ดีใจมาก พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว แล้วก็เสียใจ เสียใจเพราะเขากำหนดชีวิตของเขาได้ เขารู้ว่าเขาจะหมดอายุขัยไป เขาเสียใจมาก

ฉะนั้น ทำไมเขาถึงเสียใจล่ะ? แล้วคำถาม เห็นไหม เวลาอ่านพระไตรปิฎก ขณะที่กาฬเทวิลพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ออกมาจากห้อง ออกมาจากบรรทมยังเป็นเด็กน้อยอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังไม่ได้เป็น แต่รู้เลยว่านี่จะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ที่ว่าเสียใจเสียใจตรงนี้ไง

นี่เขาบอกว่า “ในเมื่อเขาก็ได้เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ไม่ใช่! เขาได้เห็นเจ้าชายสิทธัตถะ เขาไม่ได้เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้ตรัสรู้ แต่เขารู้ว่าเจ้าชายสิทธัตถะ พุทธลักษณะนี้ต่อไปในอนาคตจะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแน่นอน

เราเคยพูดตรงนี้ไว้หลายที บ่อยมากเวลาเทศน์ บนศาลา เพราะให้เห็นประโยชน์ ใจ ให้เห็นคุณประโยชน์ ขณะที่เขาเห็นนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเป็นเด็กน้อยอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ แล้วเวลาเขาเองเขาได้ฉานสมาบัติ เขาไปอยู่บนพรหมได้ เขาเป็นมนุษย์นี่แหละ แต่ถ้าเขาเข้าสมาบัติของเขา

เขาไปอยู่กับพรหมได้ เขาระลึกอดีตชาติได้ ๔๐ ชาติ อนาคต ๔๐ ชาติ แต่เขาไม่รู้orryสัง
 ใจ

นี่จิตใจเขาละเอียดขนาดนั้นนะ จิตใจนี้เขาระลึกอดีตชาติได้ ระลึกอนาคตก็ได้
 เขารู้ขนาดนั้น เขารู้หมดเลย ก็เหมือนกับเรารู้วิทยาศาสตร์ ถ้าประสาเรา ภาพเทวโลก
 ไลน์สไตนี่ไง นี่ไลน์สไตนี่กำหนดได้หมด เข้าใจ เห็นไหม เป็นนักวิทยาศาสตร์ พิสูจน์
 ตรวจสอบอะไรได้หมดเลย แต่ไม่เข้าใจชีวิตของตัวเองนะ นี่ไลน์สไตนี่ก็พูดเหมือนกัน
 ไลน์สไตนี่บอกว่า

“ถ้าเขามีสิทธิ์นับถือศาสนาได้ เขานับถือศาสนาพุทธ เพราะศาสนาพุทธเป็นเหตุ
 เป็นผล”

แต่ไลน์สไตนี่เจอพระพุทธเจ้านะ แต่ไลน์สไตนี่ก็ยังทำอะไรไม่ได้ แต่ภาพเทวโลก
 เขาเป็นนักวิชาการ เขาเป็นผู้ที่ระลึกอดีตชาติได้ จิตใจเขาดี แล้วเขาฝึคดีด้วย เขาถึงได้
 เสียใจใจ เห็นไหม คนแบบว่ามันหุดตาสว่าง แต่มันไม่มีเทคโนโลยี ไม่มีorryสัง มันไป
 ไม่ได้ ถ้ามันไปไม่ได้ เวลาตายไปแล้วไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม
 พระพุทธเจ้าก็ไปเทศน์สอนเอาสิ

“สามัญ วิสามัญ”

สามัญคือความปกติ สามัญคือการพบเห็นกันนี่สามัญ สามัญคือความเป็นจริงใน
 ชีวิต ในภพชาตินี้.. วิสามัญ วิสามัญนี้กรณีพิเศษใช่ไหม? เพราะกรณีที่ว่าทำอะไรไม่ได้ก็
 วิสามัญ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าได้พบองค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้านี่สอนได้ นี่เขาว่าในเมื่อภาพเทวโลกตายไปแล้ว ต้องเกิดในภพใด ชาติใด
 ชาติหนึ่งเป็นเทวดา อินทร์ พรหม ก็ฟังเทศน์พระพุทธเจ้าได้ ถ้าฟังเทศน์พระพุทธเจ้าได้
 เขาก็เป็นเทวดา อินทร์ พรหมคนนั้น ไม่ใช่ภาพเทวโลก ไม่ใช่ เพราะมันคนละภพ คนละ
 ชาติ

มันคนละภพ คนละชาติ แล้วบอกว่าถ้าไม่ได้ ไม่ได้แล้วทำไมพระพุทธเจ้าไป
 เทศน์เอาพระมารดา ทำไมพระพุทธเจ้าขึ้นไปเทศน์เอาแม่ได้ ทำไมพระพุทธเจ้าไปเทศน์
 เอาได้.. เอาได้สิ เอาได้เพราะสาขานุญสาขกรรมไง แล้วแบบว่าความระลึกกรรมมันมีใจ มัน

ไม่ใช่ที่เราเกิดในสถานะนั้นแล้วเรายังมีความคิดเดิมอยู่นะ แต่! แต่จิตดวงเก่านั้นแหละ แต่บางทีสถานะมันเปลี่ยนแปลงไปได้ มันมีสิ่งต่างๆ ได้

ฉะนั้น ถ้าได้ ถ้าเขามาฟังเทศน์พระพุทธเจ้าได้ ก็เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม คนนั้น ไม่ใช่เป็นกาฬเทวิล ฉะนั้น กาฬเทวิลมันเป็นภพชาตินั้น ฉะนั้น สิ่งที่เราจะเปรียบเทียบให้เห็นว่า ขณะที่เป็นกาฬเทวิลนี้เป็นมนุษย์ มันมีความคิด สภาวะแวดล้อม ๒๔ ชั่วโมง เห็นใหม่ ความเป็นอยู่อย่างนี้ ความทุกข์ ความยากอย่างนี้ แต่ถ้าเราเป็น เทวดาเนะมันมีความคิดไปอีกอย่างหนึ่งนะ มีความคิดไปอีกอย่างหนึ่งแน่นอน ถ้าเป็น เทวดามันไม่มีร่างกาย

อย่างเราเนะเวลาเราทุกข์เราคิดเรื่องอะไร? เวลาเราสุขเราคิดเรื่องอะไร? เวลาเราจน เราคิดเรื่องอะไร? เวลาเรารวยเราคิดเรื่องอะไร? นี่พูดถึงสภาวะแวดล้อม เห็นใหม่ ขนาด คนๆ เดียว สภาวะแวดล้อมเวลาคิดเรายังคิดแตกต่างกันเลย แล้วนี่สถานะที่มันเปลี่ยนไป หมดเลย ฉะนั้น ขณะที่ว่าเป็นกาฬเทวิลแล้วเสียใจ นี่เพราะสถานะของกาฬเทวิล เพราะอะไร? เพราะตอนนั้นมันไม่มีใจ

ถ้าตอนนั้นมันมีนะ อย่างเช่นพระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ที่ว่าไปนิพพาน แล้วที่ว่า ต้องไปเมืองอะไรนะ ที่ว่า “เรามากีเพื่อพราหมณ์คนนี้คนหนึ่ง” นั่นนะ เวลาจะไปถามนะ ทิฐิมันเกิด เห็นใหม่ เขาว่าเขาเป็นนักปราชญ์ เขาไม่ยอมถามใครเลย ไม่ยอมคุยกับใคร เพราะว่าเขามีความปราชญ์มาก เขารู้มาก แต่สุดท้ายแล้วนี่คนมันมีवासนาใจ คึนนี่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพานแล้ว ถ้าเราไม่ได้ถามก็หมดโอกาสแล้ว ก็เข้าไปถาม

นี่ในลัทธิศาสนาใดก็ว่าดีหมดเลย เพราะเขาเป็นนักปราชญ์เขารู้หมดแหละ เขารู้ ไปหมดนะ อันนี้เป็นอย่างนี้ อันนี้เป็นอย่างนั้น รู้ไปหมดเลย แล้วเขาก็ถามพระพุทธเจ้า ว่าแล้วอะไรมันถูกละ? อะไรมันดีละ? นี่ไงคนเรากลัวว่าตัวเองจะไม่ฉลาด อยากจะศึกษา เยอะๆ อยากจะรู้ให้มากๆ แล้วรู้แล้วได้อะไรละ?

นี่ไงศาสนาที่ถือว่าดี ศาสนานั้นถือว่าดี ไอนั้นถือว่าถูก ไอนี้ถือว่าถูก แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าอย่างไรละ? นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอานี้ๆ เลย มันไม่มีรอยเท้าบนอากาศ ถ้าศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ถ้าศาสนาไหนไม่มี เหตุสมควรให้เป็นความจริงได้ ศาสนานั้นไม่มีผล เห็นใหม่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “เธออย่าถามให้มากไปเลย” ให้พระอานนท์ บวชเลย แล้วให้พุทธโศกราชเข้ามาเลย ถ้าพุทธโศกราชเข้ามาละ วันนั้นเขาก็เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย คูสิเวลาเป็นพระอรหันต์เป็นที่ไหนล่ะ? ไม่ใช่ศาสนาที่นั่นก็ดี เหมือนนักวิชาการเลย เอา แต่ทางวิชาการมาเทียบกัน นุ่นก็เทียบกัน เทียบกันอยู่ข้างนอกใจ เวลาเทียบมันก็อยู่ข้าง นอก มันไม่เข้ามาข้างใน พอเวลามันเข้าข้างในมันก็จบไป

อันนี้พูดถึงเวลาเจอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าสอน เห็นไหม แต่ถ้าเกิดที่ว่ากาฬเทวิลคิดอย่างไร? สุภตตะพราหมณ์ คิดอย่างไร? คนเรามันมีทิฐิมานะในตัวมันเอง มันก็ว่าคนนั้นก็ว่าแจ่ว คนนี้ก็ว่าแน่ แต่ถ้า คนมันมีสำนึกอย่างนี้ เห็นไหม เพราะคำว่าจิตใจถึงกับร้องไห้ เพราะมันรู้ใจ แต่ขณะว่า ร้องไห้ละ เวลาไปศึกษานะ ถ้าสอนนะเดี่ยวทิฐิมันก็เกิด อยากจะเป็นอาจารย์ขึ้นมาอีกละ

ทิฐิของคนนี้ไอ้โฮ.. ร้ายกาจนัก แต่ขณะที่คนเรามันจะหมดโอกาสไป เพราะรู้ว่า ตัวเองต้องตายก่อน โฮ.. คูสิเวลาเราไปสอนเด็ก เห็นไหม เด็กมันร้องไห้ มันร้องไห้เรา นึกว่ามันสำนึกตัว เวลาสอนมันคิดได้ไหม? ร้องไห้ที่นี่ ประเดี๋ยวพอหายร้องไห้ขึ้นมา โอ้ ย.. คนนู้นไม่รัก คนนี้ไม่รัก มันจะล่อเขาอีกนะร้องไห้.. กิเลสร้ายนัก กิเลสร้ายนัก

ฉะนั้น เวลาเราเห็น.. ใจความเห็นเป็นอย่างนี้ นี่เขาให้ตอบนะ ให้ตอบเพราะว่า เขาอ่านพระไตรปิฎกมา แล้วความเข้าใจของเรา เห็นไหม ถ้าในเมื่อกาฬเทวิลเสียใจ ทำไม? เพราะตายไปแล้วก็เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมก็ปฏิบัติต่อได้.. ก็เราคิดเอา เองไป เราคิดเอาเอง แต่ถ้ามันเป็นจริงมันเป็นอย่างนั้นไหม?

ถ้ามันเป็นจริง ถ้าเกิดเป็นสัมมาทิฐิ ถ้าความเห็นเขาจริง เพราะเทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์พระพุทธเจ้าสำเร็จเป็นแสนๆ เลย สำเร็จทีหนึ่งเป็นล้านๆ อยู่ใน พระไตรปิฎก สำเร็จได้ทั้งนั้นแหละ นี่พูดถึงถ้าเป็นสัมมาทิฐิ แต่คนเรานี้ละ คูสิใครขึ้น ไปเป็นนายกฯ เป็นประธานาธิบดีเสียทุกคนแหละ อำนาจทำให้คนเสีย

นี่ก็เหมือนกัน คนนี้ดีๆ ทั้งนั้นแหละ พอมีอำนาจขึ้นไปนี่เสียหมด นี่เวลามันทุกข์ มันยากมันก็คิดดีทั้งนั้นแหละ แต่ถึงเวลามันเป็นขึ้นมาเราจะรู้ เราไปคิดแทนเขาไป นี่เห็น ไหมว่ากิเลสมันอันตรายแค่ไหน ความรู้สึกนึกคิดเราอันตรายแค่ไหน แต่ถ้าเรามี สติปัญญาอย่างนี้ เราคิดได้แค่นี้แหละ นี่เวลาปฏิบัติไปนะ เวลาปฏิบัติไป พอมันไปรู้ไป เห็นเข้ามันจะไปเถียงอีกนะ อันนั้นเป็นความจริง อันนี้เป็นความจริง

ฉะนั้น เวลาปฏิบัติไปมันจะมีขั้นตอนของมันอีกนะ มีขั้นตอน มีความเป็นไปที่มันจะต้องเป็นไป มันจะต้องปฏิบัติของมันไป

อันนี้พูดถึงเรื่อง “เทวดาฟังธรรม” เทวดาฟังธรรมก็มี เทวดาไม่ฟังธรรมก็มี เทวดา อินทร์ พรหมฟังธรรมก็มี ไม่ฟังธรรมก็มี ไม่ฟังธรรมเลย แล้วไม่สนใจด้วย แต่เวลาหมดอายุขัยไปเขาก็เป็นตามจริงของเขา มันมีสัมมาทิฏฐิ มิจฉาทิฏฐิ แต่สถานะนี้ได้มาเพราะบุญกุศล แต่สัมมาทิฏฐิ มิจฉาทิฏฐินั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ

นี่พูดถึงว่าเรื่อง “เทวดาฟังธรรม” แต่มนุษย์ฟังธรรมนี้สำคัญนะ ตัวเราฟังธรรมแล้วปฏิบัติเอา อันนั้นมันตั้ง ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว แต่ตอนปัจจุบันนี้ตัวเราสำคัญ เราเอาที่นี้ อันนั้นวางไว้ อ่าน ศึกษา แล้วก็ทำให้สงสัย ทำให้นึกคิด แต่ถ้าเราพิจารณาแล้วเราวางไว้ แล้วเราปฏิบัติของเรา

ถ้าอย่างที่เราอธิบายนี่อธิบายเพื่อให้เคลียร์ เพราะธรรมคานะ นี้เวลาภาวนาเขาเรียกติด เวลาติด ไปรู้ไปเห็นอะไรก็แล้วแต่ แก่นะ บางคนปี ๒ ปี แก่ความคิดนี้ทุกข์ยากมาก แต่ถ้าไปหาครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านมีเหตุผลเทียบเคียงให้ละเอียดเลย

นี่ก็เหมือนกัน พอเราไปศึกษา ไปอ่านเข้า อะไรที่จิตใจนี้จิตใจไปตลอดเลยนะ สลัดออกยากมาก แต่ถ้ามีปัญญาขึ้นมาเคลียร์แล้ว เออ.. มันเรื่องของภาพเทวิลกับพระพุทธรูปเข้า ไม่ใช่เรื่องของเรา ถ้าเรื่องของเรา เราก็พุทโธของเราที่แหละมันก็จบ ถ้าเรื่องภาพเทวิล เอ๊ะ.. ถ้าเราเป็นอย่างนั้น ถ้าเราเป็นอย่างนั้น มันก็ไต่เลย เราก็ต้องเป็นอย่างนั้น ทุกข์แทนภาพเทวิลไปเลย ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้วนะ เอาปัจจุบันนี้

ข้อ ๕๒๘. เนาะ

ถาม : ๕๒๘. เรื่อง “จิตวูบดังเหมือนตกที่สูงและร่างกายสะดุ้ง”

ผมพยายามบริกรรมพุทโธทุกอิริยาบถตั้งแต่ตื่นจนหลับ ตามองค์หลวงตาท่านสอนให้ได้มากที่สุด เวลานั้นสมาธิจิตจะหย่นตัวเข้ามาเหมือนรวบเหตกปลา ไม่มีการสะดุดปัญหาอะไร แต่บริกรรมพุทโธ พุทโธในอิริยาบถอื่นๆ เช่นเวลาเดินปิดกวาดบ้านนั่งหรือนอนฟังเทศธรรมะ บ่อยครั้งร่างกายจะสะดุ้งกระตุก และเสียวแปล็บตรงหน้าอกหรือท้องน้อย ลักษณะอาการเหมือนคนกำลังจะตกจากที่สูง ลักษณะอาการเช่นนี้เกิดขึ้นใช่ตกภวังค์หรือไม่ ถูกผิดประการใด ควรแก้ไขอย่างไรครับ

หลวงพ่ : ไม่มีสิ่งใดเป็นความผิดเลย แต่อาการของจิตแต่ละคนมันไม่เหมือนกัน อย่างเช่นมันมีอาการกระตุก อาการสะดุ้ง นี่มันเป็นสิ่งที่เป็นอุปสรรค มันกระตุก สะดุ้ง อย่างเช่นพุทโธ พุทโธจิตมันจะอ่อนนุ่ม มันจะนุ่มนวลลงไป แล้วถ้ามันสะดุ้งมันก็จะกระตุกให้ขึ้น

อันนี้เป็นอุปสรรค นี่อุปสรรคตรงนี้ แต่ถ้าเราพุทโธของเราไป ถ้ามันจะวูบลง เห็นไหม มันมีอาการเหมือนจะวูบลง มันมีอาการต่างๆ มันถูกหรือผิด ถ้ามันจะวูบลง มันมีสิ่งใดเราตั้งสติไว้ แต่ถ้ากระตุก สะดุ้งอะไรต่างๆ มันก็เหมือนกระตุกให้เราแบบว่าจิตมันจะละเอียดขึ้นไป มันก็กระตุกให้มันออกมาหายาบ

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้มันเป็นกรณีของบุคคล กรณีของบุคคลนะ ถ้าเรานั่งบางคน มันก็เกิด บางคนก็ไม่เกิด แล้วบางคนที่เกิด บางคราวก็เกิด บางคราวก็ไม่เกิด ถ้าบางคราวเกิด บางคราวไม่เกิด เห็นไหม วันหนึ่ง อุณหภูมิในหนึ่งวันไม่เท่ากัน

นี่ก็เหมือนกัน ในการปฏิบัติมันอยู่ที่โอกาสของเรา เราก็รักษาของเรา แก่ใจของเราไป แล้วสิ่งนี้พอมันสะดุ้งหรือมันกระตุกทีหนึ่งมันก็ฝังใจไว้ เดียวมันก็จะกระตุกอีก กระตุกอีก ถ้ามันกระตุกอีกก็ปล่อยไป นี่ถ้าบริกรรมก็บริกรรมไว้ ถ้าเราพุทโธเราก็พุทโธไว้ พยายามทำสิ่งนี้ให้ร่างกาย.. มันจะกระตุกหรือไม่กระตุก โทษนะนี่เปรียบเทียบ มันเหมือนเวลาเขาทุบหัวปลา หรือเขาเชือดไก่ เห็นไหม นี่พอตายแล้วนะเนื้อมันยังกระตุกๆ อยู่เหมือนกัน

ถ้าเราไปคิดถึงว่าสิ่งที่มันเป็นสัตว์ มันเสียชีวิตไปแล้ว อวัยวะมันยังกระตุกได้แล้วของเราถ้ามันกระตุกก็บอกว่ามันเป็นแค่เรื่องของร่างกาย ถ้าเราไม่สนใจมันใจ เราจะบอกว่ามันจะกระตุกหรือไม่กระตุก มันเป็นเรื่องของกาย ถ้าจิตมันไปสนใจขึ้นไป มันก็จะชัดเจนกับเรา มันก็จะฝังใจเราไป ถ้าเราพุทโธไว้ หรือเราภาวนาของเราไว้ สิ่งนี้มันจะเจือจางไป แล้วมันจะข้ามของมันไป จะข้ามไป ให้เรารักษาไว้

นี่คำถาม เห็นไหม “กระผมพยายามบริกรรมพุทโธทุกอิริยาบถตั้งแต่ตื่นจนหลับ ตามองค์หลวงตาท่านสอนให้ได้มากที่สุด”

แหม.. ตรงนี้ถูกใจเนาะ ถ้าทำให้ได้มากที่สุด นี่หลวงตาท่านสอนไว้แล้ว แล้วท่านมีหลักมีเกณฑ์แล้ว เราก็พุทโธไว้ พุทโธไว้ เห็นไหม หลวงตาจะสอนว่า

“หนึ่งถ้ามีสติ การปฏิบัติมันจะไม่เสีย”

มีสติพุทธโง่ไว้ ถ้าเราอยู่กับพุทธโง่ ไม่เสีย ไม่เสีย.. ฉะนั้น เราก็พุทธโง่ของเราไว้ มีสติกับพุทธโง่ของเราไปเรื่อยๆ แล้วมีอาการต่างๆ เกิดขึ้นมามันเป็นเรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนบุคคล นี่เรารักษาไว้มันก็จะค่อยๆ จางไป จางไป มันไม่ใช่เหมือนซักผ้า ผ้าสกปรก พอซักสะอาดแล้วมันก็จะหาย จิตสกปรก จิตที่มันมีอะไรฝังใจอยู่เอาอะไรไปซักมัน

ฉะนั้น เวลามันสะดุ้ง มันก็เหมือนกับสิ่งใดที่มันเป็นจุด เป็นความสกปรกที่ติดอยู่กับผ้า เราก็ค่อยๆ ซ้ำระล้างไป ซ้ำระล้างไป การซักผ้าซักทีเดียวจบ แต่เวลาการแก้ภavana นี้ จะฟังทีเดียวให้เข้าใจเลย ฟังทีเดียวให้จบเลย มันไม่จบหรอก มันค่อยๆ แก้ไขไป ค่อยๆ ทำไปนะ นี่พุทธโง่ไปเรื่อยๆ แล้วมันก็จะหายของมันไป มันหายของมัน มันแก้ไขของมันได้

อ้าว.. อันนี้สิ “ละสักกายทิฏฐิ” แล้วมันละอย่างไรล่ะ? ละสักกายทิฏฐิเลยนะ

ถาม : ๕๒๕. เรื่อง “ละสักกายทิฏฐิ”

๑. (เขาบอกว่า) ช่วงปีใหม่เขาไปปฏิบัติที่วัดหนึ่ง มีพระรูปหนึ่งท่านบอกให้เอาพุทธโง่ที่ปวด ผมลองทำตามจนเวทนาขาด อยากรู้ว่าผิดหรือถูกครับ

๒. ปีใหม่ที่ผ่านมามีผมกินเหล้า (อันนี้อาละวาดไปหมดเลย)

หลวงพ่ : เขาบอกว่าเขาเข้าไปที่เวทนา แล้วเวทนามันขาดหมดเลย เขาบอกว่าเหมือนกับเขาละสักกายทิฏฐิได้แล้ว แหม.. โอ้โฮ

ผู้ที่ปฏิบัติจะเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันทิฏฐิโก ถ้าตัวเองละสักกายทิฏฐิได้แล้ว ตัวเองจะรู้ว่าตัวเองละสักกายทิฏฐิแล้ว แต่คำว่าละสักกายทิฏฐิมันเป็นสังโยชน์ใช่ไหม? มันเป็นสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส นี่เป็นสังโยชน์ สังโยชน์ที่ร้อยรัดจิตให้เป็นปฏิกูล ถ้าใครละสักกายทิฏฐิได้แล้วจะเป็นพระโสดาบัน

แล้วนี่เขาบอกว่าพิจารณาเวทนาขาดไปแล้ว ละสักกายทิฏฐิเข้าไป.. แล้วทำไมต้องมาบอกเราด้วยล่ะ? ทำไมต้องให้เราบอกว่าละหรือไม่ละล่ะ? ทำไมตัวเองไม่รู้ล่ะ?

อ้าว.. ตัวเองเป็นคนจีเวทนาขาดเอง แล้วเวทนาขาดไปแล้ว แล้วมันจะได้ใหม่ละ? ถ้ามันละมันก็ต้องรู้เพราะมันเป็นปัจจัยตั้งใจ

เราเป็นกรรมฐานนะ พวกเราเป็นกรรมฐาน เป็นศิษย์ของหลวงปู่มั่น ถ้าวงกรรมฐานเขาจะรู้ว่าวงกรรมฐานปฏิบัติแล้วจริงหรือไม่จริง ถ้าวงกรรมฐานปฏิบัติได้จริง มันเป็นเรื่องโดยตัวมันเองอยู่แล้ว ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาละ นี่เงิน ๑ บาทใครจะบอกค่ามันแค่ ๕๐ สตางค์ ค่ามันไม่ถึงบาท มันเป็นไปได้หรือไม่ได้หรือ เงิน ๑ บาทมันก็เป็น ๑ บาท เงิน ๑ บาทมีคนจะเพิ่มค่าให้มันเป็นเงิน ๒ บาท ๓ บาท มันก็เป็นไปได้หรือไม่ได้หรือ มันก็คือเงิน ๑ บาทนั่น

นี่ก็เหมือนกัน ละสักกายทิฐิ ถ้ามันจะได้จริงมันก็เป็นความจริงของมันอยู่แล้ว ถ้าความจริงของมันอยู่แล้ว ตัวเองละสักกายทิฐิก็ละสักกายทิฐิไปแล้ว นี่ว่าละสักกายทิฐิแล้วมันเป็นความจริงหรือเปล่า? ถ้าเราอธิบายมันก็ไปไกลเลยละ ถ้าเราอธิบายนะ ละสักกายทิฐิ มันสักกายทิฐิของใครละ?

คูสิเรานั่งอยู่นี่มันมีเด็ก เห็นไหม นี่สักกายทิฐิได้แล้ว มันกรนเลย นอนหลับสบาย ละสักกายทิฐิ อู๋.. สบายเลย สักกายทิฐิของใคร? ถ้าเป็นของผู้ใหญ่มันไม่ใช่ มันไม่ใช่หรือ แต่ถ้าเป็นของเด็ก ของเด็กน้อย ของผู้ที่ฟังเขามา ไร้สาระ

เพราะอะไร? การละสักกายทิฐิจิตมันต้องสงบ มันต้องพิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม แล้วพิจารณาอย่างไร? นี่จีเข้าไป จีเข้าไปขาด กดไว้ก็ได้ เห็นไหม ในการประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ท่านบอกบ่อย บอกว่า

“อย่าให้เขาสะกดจิตนะ ถ้าเขาสะกดจิตนั่นมันไม่ใช่การภาวนา”

นี่ก็เหมือนกัน เป็นการสะกดจิตไว้ เป็นการครอบไว้ มันก็ปล่อยหมดเหมือนกัน แต่มันปล่อยหมดแบบอะไรละ? หลวงปู่ชาท่านสอน เห็นไหม ท่านไปสอนพระนะ พระเขาบอกว่าเวลาเขาอยู่กุฏิมันเป็นมุงจากใจ แล้วพอมันรั้วเขาก็ไม่ซ่อม แล้วหลวงปู่ชาท่านเดินผ่านไป ท่านบอกว่า

“ทำไมไม่ซ่อมหลังคาละ?”

“อ้าว.. ก็ผมปล่อยวางไป”

“ท่านบอก เออ.. ปล่อยวางแบบควายไ้ แบบควาย ควายมันปล่อยวางแบบนี้ มัน
 แะตามปลัก”

การปล่อยวางมันปล่อยวางที่ใจ มันไม่ได้ปล่อยวางที่หลังคานั้นนะ หลังคามันรั้ว
 ก็ซ่อมหลังคา หลังคามันรั้วก็เอาหญ้ามามุง เปลี่ยนหญ้ามันก็ซ่อมหลังคาเพื่อความที่อยู่
 อาศัย “ก็ผมปล่อยวาง ผมปล่อยวางหมดเลย” เวลาจะซ่อมที่อยู่อาศัยมันบอกมันปล่อยวาง
 นะ เวลามัน โกรธขึ้นมา มันไม่ปล่อยหรือก เวลามัน โม่ โหขึ้นมา มันจะล่อเขาเลย ทำไมมัน
 ไม่ปล่อยวางบ้างล่ะ?

นี่ไง ความเข้าใจของเด็ก ความเข้าใจของใคร? สักกายทิฐิ สักกายทิฐิของใคร?
 นี่ไงเอาแต่ชื่อมันมาพูด นี่ถ้าพูดถึง เพราะเขาถามมา จะไม่ตอบมันก็ไม่ไ้ ตอบรีเราก็
 ชื่อไปกับคนถามเหมือนกัน ถ้าตอบนะ เออ.. ถ้าละสักกายทิฐิไ้ นะ อีฐ หิน ปูน
 ทราษมันก็ละสักกายทิฐิไ้ ถ้าอีฐ หิน ปูน ทราษมันละไ้ เพราะอีฐ หิน ปูน ทราษมันก็
 ไม่เจ็บไม่ปวดกับใคร

ยิ่งรด เห็นไหม รดมันก็วิ่งไปวิ่งมาได้ด้วย ถ้ามันละสักกายทิฐิไ้ รดก็เ็นพระ
 อรหันต์ กูจะกราบรด เพราะรดมันพาไปเที่ยวไหนก็ได้ มันไม่เจ็บไม่ปวด มันไม่รู้ทุก
 ร้องยากกับใคร ยิ่งไปนั่งมันนะ ขับไปแรงๆ อู้อู.. ลมมันพัดมา อู้อู.. ยิ่งมีความร่เย็นเ็น
 สุขนะ

สักกายทิฐิมันเกิดที่จิต มันไม่ได้เกิดที่ความรู้สึกนึกคิดข้างนอก มันไม่ได้เกิดสิ่ง
 ต่างๆ ทั้งสิ้น ฉะนั้น การละสักกายทิฐิอย่างนี้ มันละสักกายทิฐิจริงหรือเปล่า? นี่เรา
 เสร้าใจนะ พูดอย่างนี้แล้วเราเสร้าใจ เสร้าใจที่ไหน? เสร้าใจที่ว่าครูบาอาจารย์ท่านบอก
 นะ

“ธรรมะมันมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด”

นี่อย่างหยาบๆ เราปฏิบัติกันหยาบๆ แล้วเราเข้าใจกันไปตามประสาพวกเรา แล้ว
 เรายังไม่ทำอะไรกันเลยนะ เพียงแต่ตริกเอา ทำความรู้สึกเอา แล้วพอเข้าใจธรรมก็ว่าไ้
 ละสักกายทิฐิไ้ เ็นพระโศคาบัน เ็นพระสัททาคามิ เ็นพระอนาคามิกันด้วยความ
 ตริกในธรรม แล้วพอตริกในธรรมนี้มันตีใจท้แตก มันมีปัญหามาขึ้นมาแล้วมันเข้าใจ มันก็
 ว่ามันบรรลุธรรมกัน

เดี๋ยวนี้มันเศร้าใจตรงนี้ไง นี่ไงสักกายทิฎฐิ นี่จิตเวทนาจนขาด จิตเวทนาจนขาด ขาดแล้วมันมีอะไร? เอาอะไรไปจี้ ถ้าขาดแล้วจิตมันสงบแคไหน? พอมันปล่อยวางอะไรเข้ามา มันจะเป็นจริงไหม? ถ้าเป็นจริงมันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เป็นจริงขึ้นมามันก็แค่ปล่อยวาง ตักตบกาน สมฺมจเฉทปหาน

การเดินทางของจิตมันยังไปอีกมหาศาลนะ จิตเราจะต้องเดินทาง จะต้องแก้ไขของเราไป เราจะต้องแก้ไข ต้องพยายามทำของเราเพื่อให้ความเจริญรุ่งเรืองของเราจะแล้วพอมันทำได้มันก็เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา มันไม่ใช่ทำเป็นเด็กเล่นขายของ นี่มันเด็กเล่นขายของเพราะอะไรล่ะ? เพราะว่าผู้นำเล่นขายของ ผู้ตามก็เล่นขายของตาม ทำอะไรก็ทำสักแต่จะทำกันไป แล้วมันมีจริงมีปลอมแคไหน?

เราพูดไปนี่เดี๋ยวมันเหมือนกับว่า หลวงพ่อ ถามปัญหาะไม่ใช่ให้เทศน์ แหม.. เทศน์สอนใหญ่เลย ถามปัญหาที่ตอบปัญหาหามาสิ แหม.. ถามปัญหาแล้วเทศน์ไปใหญ่เลย .. มันเทศน์ไปใหญ่เพราะว่ามันเศร้าใจใจ มันเศร้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น เศร้าใจสิ่งที่เข้าไป โลกมันหายบไปเรื่อยๆ เพราะมันหายบไปเรื่อยๆ

มีเวลานะ ถ้ามีเวลานะ ข้อ ๕๓๐. นะ

ถาม : ๕๓๐. เรื่อง “การพิจารณาสติสัมโพชฌงค์กับสติปัญฐาน ๔”

การพิจารณา จำเป็นต้องมีสติที่บริบูรณ์ก่อนหรือเปล่าครับ ถ้าเราไม่มีสติ แต่ใจยังนึกรักษาศีลอยู่ แต่เราอยู่ในสังคมที่มันหลอกลวง อย่างนี้เราจะพยายามหลีกเลี่ยงที่ไม่ทำผิดคิด กระผมกราบเรียนหลวงปู่ว่า ในใจลึกๆ ของผมนั่นนึกตลอดเวลาว่าจะพยายามรักษาศีลให้ได้ แต่มารมันเข้ามาแทรกในการดำรงชีวิตตลอด คือความอ่อนไหวของใจผมเองครับ ขอกราบเรียนถามว่า จะระลึกถึงคุณ สติสัมโพชฌงค์กับสติปัญฐานได้หรือไม่ครับ เพราะถ้าระลึกแล้วสติไม่บริบูรณ์ผมกลัวว่าจะตกนรกครับ

ตอนนี้ผมจะฟังเทศน์ของพระอาจารย์ที่เคารพอย่างสูง ถ้าท่านเตือนให้รักษาศีลให้บริบูรณ์ ควรทำเพราะกลัวจะเพี้ยนไม่ได้เป็นการยกย่อง แต่ผมทุกข์ใจมากครับ เลยอยากไปให้พ้นๆ แต่ก็พยายามทำตามท่านพระอาจารย์สอนอยู่ตลอด ตอนนี้รู้สึกว่ามันเบาขึ้นเยอะที่หลวงปู่บอกว่า “ให้จิตเห็นความคิด” เห็นอารมณ์ตอนนี้เบาขึ้นมากครับ หลวงปู่บอกว่า “ให้มีสติระลึก” ตอนนี้ก็มองเห็นแล้วครับ

หลวงพ่ : ถ้าใจอ่อนไหวนะ นี่พูดถึงว่าใจอ่อนไหว ใจคนนี่ถ้าความอ่อนไวมันก็ต้องฝึกของเราไป มันต้องตั้งขึ้นมาไง

“สติสัมโพชฌงค์ กับสติปัญญา ๔”

เขาบอกว่าถ้าระลึกสติสัมโพชฌงค์ หรือสติปัญญา ๔ แล้ว เหมือนกับเรารักษา คีลแล้วผิดคีล หรือขาดจากคีลเราจะบาปหรือเปล่า? เราตั้งสติสัมโพชฌงค์ สติปัญญา ๔ หรืออะไรก็แล้วแต่ เราตั้งใจทำ แต่ถ้ามันขาดใจใหม่ มันขาด มันไม่สมบูรณ์.. มันขาด มันไม่สมบูรณ์ก็เพราะเราเป็นปุถุชน เห็นใหม่

เหมือนพระเราเนี่ย พระเวลาเราผิดพลาดขึ้นมาพระก็ปลงอาบัติ พระเราเนเวลามัน มีความผิดขึ้นมา ความผิดโดยเจตนาหรือไม่เจตนา ภิกษุสงฆ์ธรรมเป็นอาบัติ ภิกษุไม่รู้ ธรรมเป็นอาบัติ ภิกษุไม่รู้ไม่เห็น ขาดศีลธรรมก็เป็นอาบัติ

การเป็นอาบัติของพระคือความผิด บางทีเราไม่ได้เจตนา เราผิดไปเพราะความ พลังเหลือ เราผิดไปเพราะเราขาดสติ การผิดอย่างนี้เราก็กปลงอาบัติ พระเขายังผิดเลย แล้ว บอกว่าโยมนี้ไม่ให้ผิดเลย จะให้ถูกต้องตลอดไป ไม่ใช่บอกว่า เออ.. ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องทำ อะไรเลย ผิดก็เป็นผิดไปอย่างนั้น มันก็ไม่ใช้

แต่ถ้ามันผิดแล้ว คนเราเนเหมือนกันว่าเราให้อภัยคนอื่นได้ เราก็กต้องให้อภัยเรา ได้ พูดถึงคนที่จะให้ให้อภัยนะ แต่สำหรับเราเนี่เราตั้งสัจจะ เวลาเราผิดเราก็กให้ทำโทษตัวเอง ประจำ เราทำโทษตัวเองเลยนะ ผิดอย่างนี้ต้องทำอย่างนี้ ผิดอย่างนี้ต้องทำอย่างนี้ ผิดแล้ว ให้ทำใหม่ขึ้นมา พัฒนาขึ้นมา มันก็พัฒนาขึ้นมา ที่นี้การพัฒนาเนี่เราก็กไม่ซีเรียสว่าผิดแล้ว ต้องฆ่าตัวตาย ผิดแล้วต้องเอาปิ่นยิงหัวเลยนี่ก็ไม่ใช่ มันก็เกินไปใช่ไหม?

นี่พูดถึงอย่างวิตกกังวลขนาดนั้น ถ้าผิดแล้วเราก็กแก้ไข มีแต่เราพูดเล่นนะ ยิงมันซะ ฆ่ามันซะ เวลาอย่างนี้เราพูดเล่น เราไม่ได้พูดจริงๆ แต่ถ้ามันผิดเราก็กแก้ไขของเราไป นี่ เดี่ยวพูดหลังไมค์เนาะ เขาวิตก วิจาร เพราะจะไปถามคนอื่นมาแล้วมันยุ่งไง

ถาม : ๒. การที่ผมศึกษาธรรมะจากพระอาจารย์อีกรูปหนึ่ง เป็นการเหมาะสมหรือไม่ เพราะผมก็เคารพศรัทธาท่านทั้งสองมาก นี่จากใจจริงๆ ครับ เพราะการศึกษาพระธรรม

คำสอนที่ท่านเอามาสอนให้กับเหล่าสัตว์ผู้คือยปัญญาทั้งหลาย ล้วนแต่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น กระหม่อมปัญญาน้อย

หลวงพ่ : เราปฏิบัติแล้วเรามีความสมดุลแค่ไหน เราปฏิบัติแล้วเราเลือกเอาใจ เราเลือกเอาความสมจริง ถ้ามันเป็นความจริง เราก็เป็นความจริงได้นะ ถ้าเป็นความจริงไม่ได้เราก็ปล่อยวางไว้ เพราะอย่างนี้เขาเรียกว่าจิตนิสัย ถ้าจิตนิสัยตรงกัน เข้ากันมันก็ดี จิตนิสัยไม่ตรงกัน ไม่เข้ากันมันก็ไม่ได้

สมัยพระพุทธเจ้านะ เวลาพระพุทธเจ้าจะรื้อสัตว์ชนสัตว์ เห็นไหม นี่เวลาคนไปอยู่กับพระพุทธเจ้าสักก็เยอะ พระสมัยพุทธกาลก็สัก สมัยหลวงปู่มันนะ คนที่ไปปฏิบัติกับหลวงปู่มันแล้วบอกว่ามันเกินไป มันรับไม่ได้ เขาออกจากหลวงปู่มันไปก็เยอะ

ฉะนั้น นี่ภาษาเรา นี่พูดถึงว่าเราไปหาครูบาอาจารย์ใช่ไหม? เราก็เลือกเอา ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์สอนเรามันก็เหมือนกัน ถ้าจิตนิสัยมันตรงกัน มันเข้ากันมันก็ได้ อันนี้ถ้ามันตรงกัน เข้ากันมันก็ได้ ฉะนั้น ที่ว่านับถือครูบาอาจารย์องค์ใด

นี่ครูบาอาจารย์เรานับถือได้ ความนับถืออย่างเช่นพวกศิษย์ เห็นไหม เขาบอกว่ามีครูบาอาจารย์มาแล้ว แล้วตอนนี้พอพัฒนาขึ้นมาแล้วเห็นว่าครูบาอาจารย์ทำผิด เราบอกว่าทำผิดก็ส่วนทำผิด แต่ขณะที่ท่านให้ประโยชน์กับเรา นี่เขาเรียกว่ามีความกตัญญูไง

เราเข้ามาศาสนาเพราะอะไร? แต่ในปัจจุบันนี้เราเห็นว่าท่านทำผิด ท่านทำผิดซัดๆ เลย ท่านทำไม่เข้าตาเลย แล้วท่านทำผิด ไม่ถูกเลย แต่เราเคยเข้ามาศาสนา ก็เพราะท่าน เราเอาตรงนั้นเป็นประเด็นใจ ตรงที่เราก็ยังกตัญญูอยู่ แต่เราจะตามท่านนี้ไม่ตาม เพราะเราเห็นอยู่ว่าผิดซัดๆ เราจะตามทำไม ก็เห็นอยู่ว่าผิดซัดๆ เห็นซัดๆ เลยว่าผิด ผิดๆ ผิดแน่ๆ แล้วจะไปตามคนผิด ไม่รู้ว่าใคร โง่กว่าใครเนาะ

แต่คนผิดคนนี้ท่านเคยบอกเรา ท่านเคยชี้หน้าเรา เราถึงเห็นคุณท่านตรงนี้ แต่ความผิดนี้เราไม่เห็นด้วย เราไม่เอา นี่เราก็แยกของเราไป เราไม่ตามใคร.. นี่พูดถึงความเห็นเรานะ ยิ่งขณะที่ว่าคนผิดนะ แล้วเขาเป็นอาจารย์ด้วย จะไปบอกเขาว่าเขาไม่ฟังเราหรอก ถ้าพูดไปนะเขาก็บอกว่าเราดังแล้วแยกวง (หัวเราะ) เวลาเข้ามาศาสนาเราเข้ามาเพราะท่าน พอมีความรู้ ความเห็น แหม.. ทำจะแยกวง

ฉะนั้น เราปฏิบัติของเรา ถ้าเราแก้ได้ เราบอกได้ หรือถ้าเราปฏิบัติได้ เขาฟังนะ ถ้าเขารู้เขาฟังของเขา เขาเปิดใจของเขา โอเค ถ้าใจเขาเปิดนะ สิ่งใดที่เป็นประโยชน์จะเป็นประโยชน์ ถ้าใจเขาไม่เปิด แล้วเราพยายามยึดเย็บเข้าไป ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ฉะนั้น เราทำตัวเราให้ดีที่สุดก่อน เราทำตัวเราให้ได้ก่อน ถ้าเราทำตัวเราดี เราทำตัวเราได้นะ เดี่ยวท่านหันมามองเอง

เอ๊ะ.. เด็กคนนี่เราสอนมาแท้ๆ เลย ทำไมมันพูดอะไรที่เราไม่รู้เลย มันพูดอะไรที่เราไม่เข้าใจเลย นี่เขาแปลกใจนะ เอ๊ะ.. เอ๊ะ.. เด็กคนนี่เราก็อสอนมา แต่ตอนนี้ทำไมคำพูดของเขานี้เราไม่เข้าใจเลย มีคำพูดที่เราไม่รู้ไม่ได้เลย เขาก็ต้อง เอ๊ะ เอ๊ะ.. นั่นล่ะเขาเริ่มสนใจ เขาจะเริ่มเปิดใจเขา

นี่พูดถึงครูบาอาจารย์นะ เขาถามว่า “ถ้าเขามีครูบาอาจารย์หลายองค์จะเป็นบาปไหม? ครูบาอาจารย์สอนไม่เหมือนกันจะเป็นบาปไหม?”

ต้องเอาครูบาอาจารย์มาเอ็กซ์เรย์แล้ว จับครูบาอาจารย์มาตั้งแล้วก็เอ็กซ์เรย์ว่าอันไหนจริง อันไหนไม่จริง คนเรานี้ไม่ได้หรอก เพราะว่าบารมีของท่าน กรรมของท่าน ประสพการณ์ของท่าน แล้วของเราล่ะ? จริตนิสัยของเรากับจริตนิสัยของท่าน ถ้าเราทำของเราให้ได้แล้วนะ การแก้อาจารย์แก้ยากมาก แต่ถ้าการที่เรารู้ถูก รู้ผิดแล้ว เรายังตามอาจารย์ที่ผิดอยู่ เราก็ไม่เมตตาชีวิตเราเองแล้วกันแหละ

เพราะการปฏิบัติจะถึงที่สุดแห่งทุกขั้นนี้แสนยากมาก ขอให้เรไปถึงที่สุดแห่งทุกขั้นก่อน แล้วถ้าเราแก้ได้ เราบอกได้ก็โอเค ถ้าเราบอกไม่ได้ เราแก้ไม่ได้ มันก็กรรมของสัตว์ แต่ถ้าเราไม่แก้ไขเราเลย เราไม่ปฏิบัติของเราเลย เราจะเดินไปบนเขื่อนะ

เดี๋ยวนี้โรคติดเชื่อกำลังมาแรง ถ้าเราอย่างนี้เราจะติดเชื่อ เราจะเอาเชื่อป้ายเข้าตัวเรา เราจะเอาเชื่อติดในเลือดเราแล้วที่เราถูกต้อง อย่างนั้นก็ไม่ได้ถูกนะ เราต้องมีโอกาสต้องเอาตัวรอด นี่เพื่อผลประโยชน์ในการประพาศปฏิบัติเนาะ เอวัง